2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest przecząca, to czy art. 5 w związku z art. 2 dyrektywy Rady 2011/64/UE w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (tekst jednolity) stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu państwa członkowskiego, które rozszerza zakres zastosowania akcyzy od wyrobów tytoniowych na tytoń, który nie został wymieniony w art. 2 i 5 dyrektywy Rady 2011/64/UE w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (tekst jednolity) i który, mimo iż nie jest przeznaczony do palenia, może być palony (nadaje się i jest odpowiedni do palenia) oraz został przygotowany do sprzedaży docelowym konsumentom?

(1) Dz.U. L 176, s. 24.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 7 grudnia 2015 r. – Robeco Hollands Bezit NV i in./Stichting Autoriteit Financiële Markten (AFM)

(Sprawa C-658/15)

(2016/C 098/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Robeco Hollands Bezit NV, Robeco Duurzaam Aandelen NV, Robeco Safe Mix NV, Robeco Solid Mix NV, Robeco Balanced Mix NV, Robeco Growth Mix NV, Robeco Life Cycle Funds NV, Robeco Afrika Fonds NV, Robeco Global Stars Equities, Robeco All Strategy Euro Bonds, Robeco High Yield Bonds, Robeco Property Equities

Druga strona postępowania: Stichting Autoriteit Financiële Markten (AFM)

Pytanie prejudycjalne

Czy system -, do którego należą liczni fund agents (agenci obsługujący fundusze) i brokerzy, którzy w ramach owego systemu reprezentują na potrzeby realizowanych transakcji odpowiednio otwarte fundusze inwestycyjne i inwestorów, – który to system w rzeczywistości jedynie ułatwia otwartym funduszom inwestycyjnym wywiązanie się z zobowiązania do wykonania zleceń udzielonych im przez inwestorów w zakresie kupna i sprzedaży jednostek uczestnictwa, należy uznać za rynek regulowany w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39 (1), a jeśli tak, to jakie jego cechy są decydujące dla takiej kwalifikacji?

(1) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG, Dz.U. L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 4 grudnia 2015 r. – X BV/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-661/15)

(2016/C 098/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: X BV

Druga strona postępowania kasacyjnego: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

1) a) Czy wykładni art. 145 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do Kodeksu Celnego (RWKC) ([1]) w związku z art. 29 ust. 1 i 3 Wspólnotowego Kodeksu Celnego (WKC) ([2]) należy dokonywać w taki sposób, iż zawarte w nich uregulowanie dotyczy także przypadku, w którym stwierdzono, że w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego w odniesieniu do określonego towaru istniało ryzyko związane z jego produkcją, polegające na tym że podczas użytkowania w części towaru może wystąpić usterka i w związku z tym sprzedawca, wypełniając zobowiązanie gwarancyjne przewidziane w umowie sprzedaży zawartej z kupującym, udzielił kupującemu upustu w formie pokrycia kosztów, które powstały dla niego na skutek eliminującego powyższe ryzyko dostosowania towaru?

   b) Jeżeli uregulowanie art. 145 ust. 2 RWKC nie znajdowałoby zastosowania w wyżej wymienionym przypadku, to czy same uregulowania art. 29 ust. 1 i 3 WKC w związku z art. 78 WKC umożliwiają obniżenie zadeklarowanej wartości celnej po udzieleniu wyżej wymienionego upustu cenowego?

2) Czy ustanowiony w art. 145 ust. 3 RWKC na wypadek opisanego tam dostosowania wartości celnej wymóg, zgodnie z którym korekta faktycznie za towary zapłaconej lub należnej ceny musi nastąpić w okresie dwunastu miesięcy od daty przyjęcia zgłoszenia towarów do procedury dopuszczenia do swobodnego obrotu, jest niezgodny z uregulowaniami art. 78 i art. 236 WKC w związku z art. 29 WKC?

([1]) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 6, s. 3).

([2]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 4, s. 307).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-684/15)

(2016/C 098/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Heller i K.-Ph. Wojcik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 ([1]), a w każdym razie nie przekazując tekstu tych przepisów Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 130 ust. 1 owej dyrektywy;